

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 640/2016
27.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Б.1, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б.1, адвоката Б.И., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 310/15 од 17.11.2015. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 15/16 од 09.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б.1, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 310/15 од 17.11.2015. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 15/16 од 09.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 310/15 од 17.11.2015. године, окривљени М.Б.1, оглашен кривим због два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за која су му утврђене појединачне казне затвора у трајању од по три месеца, па му је изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од пет месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у периоду од две године не учини ново кривично дело.

На основу члана 82. КЗ, окривљеном је изречена мера безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи, која ће трајати док постоји потреба за лечењем али не дуже од три године. Истовремено је одређено да суд може изрећи меру безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у установи затвореног типа уколико се окривљени не подвргне лечењу на слободи или га самовољно напусти.

На основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени је ослобођен од плаћања трошкова поступка и паушала.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 15/16 од 09.02.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.Б.1, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног М.Б.1, адвокат Б.И., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд нижестепене пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљеног налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, у којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног М.Б.1 у захтеву за заштиту законитости указује да су окривљени М.Б.1 и оштећена бивши супружници који стицајем околности живе у одвојеним домаћинствима у истој кући, те да се исти, иако имају два заједничка пунолетна детета, не могу сматрати члановима породице у смислу одредбе члана 112. став 28. Кривичног законика, с обзиром да су њихова деца пунолетна, а дететом се, према наводима захтева, сматра лице до 14 година живота, док се старији потомци истих родитеља више не могу сматрати децом.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног М.Б.1 којима се у суштини указује да је на штету окривљеног правноснажном пресудом повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, Врховни касациони суд налази да је погрешан став браниоца окривљеног да се бивша супруга окривљеног не може сматрати чланом породице, у смислу одредбе члана 194. КЗ.

Заштитни објект код кривичног дела насиље у породици из члана 194. КЗ је члан породице, а одредбом члана 112. став 28. КЗ, прописано је која се лица сматрају чланом породице.

Тако је одредбом члана 112. став 28. КЗ, између осталог, прописано да се чланом породице сматрају и бивши супружници и њихова деца и родитељи бивших супружника, ако живе у заједничком домаћинству као и лица која имају заједничко дете или је дете на путу да буде рођено, иако никада нису живела у истом породичном домаћинству.

Према томе, одређујућа чињеница да бивши супружници који не живе у заједничком домаћинству, имају статус члана породице у смислу ове законске

одредбе, је чињеница да имају заједничко дете. У конкретном случају неспорна чињеница да окривљени М.Б.1 и оштећена М.Б.2 имају двоје заједничке деце, због чега се не само деца, већ и бивша супруга – оштећена М.Б.2 има сматрати чланом породице који потпада под кривичноправну заштиту у смислу одредбе члана 194. КЗ у вези члана 112. став 28. КЗ, при чему је без значаја старосна доб деце. Што се у конкретном случају ради о пунолетној деци.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је нашао да се захтевом браниоца окривљеног М.Б.1, правноснажна пресуда неосновано побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио је као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.